

Halløj derhjemme i kolde kolde Danmark!

Foråret er på vej, hvilket også betyder, at det er tid til at vi bevæger os nordpå og forbereder sig til at krydse Atlanterhavet igen! Men, vi er dog ingenlunde færdige med det skønne Caribien endnu.

Noget vi ofte undrer os over, er det forskellige syn vi har på nogle ting i forhold til de lokale. Jeg kan nævne flere ting, men specielt konkylier er én af dem. Både turister og de lokale ser "conch" som en meget populær delikatesse, altså sneglen, som lever indeni konkylien. De lokale ser kun konkyliens indmad som brugbar, hvilket er heldigt for os, for vi vil ufatteligt gerne have fat i selve konkylien! I Salt Whistle Bay, Mayreau, lå der tilfældigvis et helt bjerg af friske (og tomme) konkylier, som vi lige kunne snuppe nogle af! For at få sneglen ud behøver man nemlig ikke at ødelægge hele konkylien, men blot lave et lille hul i toppen. Vi kan derfor sagtens bruge de flotte konkylier til pynt, truthorn og andet sjovt. Herovre bruger man faktisk ofte en konkylie som truthorn, til at trutte solen farvel ved solnedgang, hvilket betyder, at det er tid til en sundowner!

Når vi er ude at sejle, så møder vi en masse mennesker. Det helt sjove i år er, at vi møder en hel masse danskere! Det er måske lidt svært at forholde sig til, men vi danskere har et helt specielt fællesskab herovre. Vi har en helt anden sammenholdskraft, der kommer af, at vi alle kommer fra lille Danmark og er sejlet ud i den store verden. Folk med andre nationaliteter er mindst lige så spændene at snakke med, men der er bare et eller andet specielt over at være dansk. Vi har hurtigt fået et rigtig godt fællesskab med mange af de danske både, så derfor var det også helt naturligt, at jeg hoppede med på en anden dansk båd en uges tid, for at få lidt kvalitetstid med nogle på min egen alder.

Vi havde det utrolig skægt, fik prøvet nye ting såsom at wakeboarde og nød i det hele taget bare hinandens selskab. Det blev derfor en meget intensiv tid, hvor vi alle fik toppet op på det sociale barometer. Når flere af de danske både lå sammen, var det nemlig ligesom at bo i et bofællesskab. VHF'en var aldrig tavs; "Er der nogen der kommer over til kage?", "Er der nogle der vil med ud og dykke?" og ikke mindst "Er der nogen der kan klippe mit hår!?". Nogle gange var vi 10 mennesker samlet i ét cockpit, hvor vi bare sad og spillede og snakkede. Det var derfor trist at sige farvel til hinanden. Nogle fløj hjem, andre sejlede syd- og nordpå og selv satte vi kursen mod nye eventyr og US Virgin Islands.- Bedre kendt som De Dansk Vestindiske Øer.

Lige nu er det meget aktuelt at snakke om vulkanen La Soufrière på St. Vincent. Da vi ankom til Caribien i december, lå vi i karantæne på selvsamme ø blot 16 km fra vulkanen. Vi snakkede om, hvorvidt vi skulle tage en tur derop og se på krateret og den gamle vulkan. Planerne gik dog hurtigt op i røg, da vulkanen begyndte at røre på sig. Vi tænkte ikke mere over det, for en vulkan kan jo ligge og ulme i rigtig lang tid, før den faktisk går i udbrud. En kuppel af lava voksede dog støt frem i midten af krateret på La Soufrière. Alligevel havde vi aldrig forestillet os, at vulkanen skulle gå i udbrud, lige efter vi forlod landet! Vi følger selvfølgelig med i nyhederne fra St. Vincent, men derudover er flere af vores sejlervenner stadig nede i området

og bliver dynget til med aske. Det er en helt ubeskrivelig situation, især for de lokale. Jeg tør slet ikke tænke på alle de mennesker der i skrivende stund bliver evakueret fra deres hjem og bliver sendt til de omkringliggende øer. Askelaget har store konsekvenser for befolkningen, da de er afhængige af regnvand, som lige nu bliver kraftigt forurenset af asken og er decideret udrikkeligt. De har ikke grundvand i undergrunden, ligesom os hjemme i Danmark, så drikkevand er altid en mangelvare, især nu. De har kun det vand der falder fra oven, som de hver især samler i en stor tank koblet til deres tag, som lige nu er fyldt med aske. Askelaget kan også komme til at kvæle meget af den allerede sparsomme vegetation og vil unægtelig påvirke øerne i det næste lange stykke tid. Vi håber dog inderligt, at de lokale holder hovedet højt og at alt nok skal komme tilbage til normalen igen, så Grenadinerne forbliver lige så fantastiske som vi husker dem!

Turen til US Virgin Islands var en meget rullende affære. Vi er vant til bølgegang, men når man skal bruge én hånd til at holde fast og den anden til bare at holde tallerkenen på bordet, så ved man, at det ruller lidt ud over det sædvanlige. Ofte var det faktisk nemmere at sætte sig på gulvet, end det var at stå oprejst. Der kom nemlig så kraftige og pludselige bølger, at man kunne starte ud med at stå ved komfuret, hvorefter man pludselig blev kastet over i sofaen. Det var faktisk så slemt, at hvis Artemis ramte skævt ind i en bølge, var der vand i hele cockpittet, men vandet løb også over ruffet og ned i kahytten. Det er under ingen omstændigheder fedt at have vand nede i kahytten, specielt ikke saltvand. Vi slap dog fra turen med et par blå mærker, enormt trætte kroppe og heldigvis ingen vandskader. Vi fangede faktisk også en flot mahi-mahi, men den tog os ved næsen og hoppede ud af hænderne på os og tilbage i havet. Det var nok meget godt, for ingen af os havde den store lyst til, at stå nede på badeplatformen i bølgerne og filetere fisk.

Turen tog heldigvis kun 3 dage, så vi kunne lige holde det ud. I det mindste var ingen af os søsyge, og på trods af alle ubehagelighederne og al saltvandet, så var det faktisk en ret sjov tur. Det er helt utroligt, hvor meget tid man kan bruge på, at kigge på bølgerne og prøve på at gå i et med bådens bevægelser. Derudover har jeg også en bedre balance end tovholderen, så jeg kunne grine en masse af ham, når han væltede omkuld. Jeg spurgte selvfølgelig, om han var okay, når jeg var færdig med at grine ☺

Da vi ankom til den sydligste ø, St. Croix, havde vi enormt meget bøvl med at checke ind i landet. På grund af Corona bliver alle procedurer konstant lavet om. Selv de lokale vidste ikke, hvordan vi skulle bære os ad. Efter en halv dags søgen blev vi dog sendt ud til lufthavnen. Så stod vi der og bankede på toldernes dør, men der kom ingen. Selv dem der arbejdede i lufthavnen var noget forundrede over, at der ikke blev svaret, når vi bankede på døren. En flink dame fik dog sat en masse folk i gang, da hun førte os ad nogle bagveje hen til nogle andre folk, der kunne hjælpe os. Normalt tager det lang tid, at få tjekket papirer, at komme igennem hos toldvæsenet og ikke mindst med en Coronatest oveni. Vi brugte derfor ventetiden på at hoppe lidt rundt og få gang i benene efter sejladsen. Slutteligt befandt vi os dog lovligt i landet og kunne tage vores gule karantæneflag ned. Så nu er det tid til at udforske St. Croix og ikke mindst øens danske historie! Det glæder vi os til.

Billederne her er af Christiansværn og af en t-shirt, som vi simpelthen ikke kunne lade være med at købe. Vi så den i et butiksvindue og var flade af grin, for den var jo som lavet til os. Butiksejeren var noget forbavset over at møde de første danskere på øen i over et år og solgte os gladelig blusen. Det var åbenbart lang tid siden hun havde lavet dem, for hun kunne ikke huske, hvad der stod. Vi oversatte for hende, og så grinte hun sammen med os.

Hej så længe!

